

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Markétou Jiráskovou ve věci žalobce J. H., nar. , bytem zastoupeného JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Těsnohlídkova 9, 613 00 Brno, proti žalované České republice – Ministerstvu spravedlnosti, IČ 000 25 429, se sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2, o zaplacení 140.000,- Kč s příslušenstvím

takto:

- I.** Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci 140.000,- Kč se 7,75 % úrokem z prodlení p.a. z této částky od 17. 2. 2012 do zaplacení, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II.** Ve zbývající části, kterou se žalobce po žalované domáhá zaplacení 7,75 % úroku z prodlení p.a. z částky 140.000,- Kč od 3. 12. 2011 do 16. 2. 2012, se žaloba **zamítá**.

- III.** Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 40.859,- Kč k rukám zástupce žalobce JUDr. Radka Ondruše, advokáta se sídlem Těšnovlídka 9, 613 00 Brno, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce se svou žalobou v konečném znění domáhal, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobci 140.000,- Kč se 7,75 % úrokem z prodlení od 3. 12. 2011 do zaplacení. Uvedl, že usnesením Policie ČR, Obvodní ředitelství Praha I, SKPV ze dne 5. 11. 2010, sp. zn. [REDAKCE] bylo proti žalobci zahájeno trestní stíhání pro podezření ze spáchání trestného činu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1, 3 zák. č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, v jednočinném souběhu s trestným činem výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku. Uvedených trestných činů se žalobce měl dopustit tím, že dne 31. 7. 2007 v době kolem 4:30 hodin, měl v Praze v suterénu music baru Mazaný Králíček v ulici Hyberská udeřit bez zjevného důvodu pěstí poškozeného J. A. [REDAKCE] čímž mu měl způsobit tříštivou zlomeninu čelní kosti s posuny, zlomeninu levého očníkového oblouku a nosu. Žalobce proti usnesení o zahájení trestního stíhání podal stížnost, která byla zamítnuta jako nedůvodná. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 15. 8. 2011, sp. zn. [REDAKCE] byl žalobce zproštěn obžaloby, neboť nebylo prokázáno, že skutek spáchal žalobce. Rozsudek nabyl právní moci dne 15. 8. 2011. Žalobce v inkriminovaný den vůbec nebyl v Praze a soud konstatoval, že má za prokázané, že obžalovaný nebyl oním útočníkem. Tyto skutečnosti byly státní zástupkyni dobře známy, pokud by je dobře vyhodnotila, nebyla by obžaloba podána. Státní zástupkyně ale tyto důkazy zcela ignorovala a alibisticky podala obžalobu, čímž došlo k nesprávnému úřednímu postupu státní zástupkyně. Také v postupu orgánů činných v trestním řízení došlo k celé řadě pochybení. Žalobce utrpěl újmu, kterou nelze vyčíslit v penězích. Za výraznou nemajetkovou újmu je nutno v první řadě považovat psychické dopady protiprávního obvinění a posléze obžaloby, poškozený nebyl nikdy v minulosti trestně stíhán ani obžalován. Velké obtíže způsobilo trestní stíhání žalobci v občanském životě, manželka neuvěřila v jeho nevinu, psychické napětí se projevilo na jejich soužití a bylo důvodem rozpadu manželství a následně rozvodu. Žalobce tak přišel o fungující rodinu. Žalobce utrpěl i v zaměstnání, kde pracoval jako strážník městské policie v Ostravě v nižší řídicí funkci a jeho morální bezúhonnost byla zcela bez poskvrny. Byl mu zajištěn zbrojní průkaz, tím byl připraven o podstatnou část příjmu. Zaměstnavatel, vědom si absurdity postupu státního zástupce, jej nepropustil, nicméně byl nucen jej přeřadit na místo vrátného, kde poškozený s minimálním příjmem působil jeden rok. Pro občany v okrsku žalobce zůstane člověkem, který byl obžalován z trestného činu a znovuvybudování vzájemné důvěry a respektu bude trvat několik let. Žalobce má v nejrůznějších evidencích neveřejného charakteru, včetně operačně taktické evidence Policie ČR vyznačeno, že byl obžalován pro úmyslný násilný trestný čin, což je i v mezinárodní policejní spolupráci sdílená informace,

tuto skutečnost musí uvádět i při řízení o bezpečnostních prověrkách, což jej do konce života handicapuje. Žalobci se nikdo neomluvil. Žalovaná poukázala žalobci 10.000,- Kč.

Žalovaná se k žalobě vyjádřila tak, že u ní žalobce dne 16. 8. 2011 uplatnil nárok na poskytnutí zadostiučinění. Žalovaná konstatovala, že bylo vydáno nezákonné rozhodnutí a poskytla mu 10.000,- Kč, když požadovaná částka ve výši 150.000,- Kč je nepřiměřeně vysoká. Žalovaná vzala v potaz, že žalobce je příslušník městské policie, na druhé straně však samotné trestní řízení trvalo necelých 8 měsíců. Intenzita působení trestního řízení nemohla být tak závažná. Není možné tvrdit, že mělo za následek rozpad manželství, lze s úspěchem pochybovat, že manželství žalobce bylo idylické a fungující, když žalobce tvrdí, že jediným důvodem pro jeho ukončení bylo trestní stíhání pro trestný čin ublížení na zdraví. Navrhla žalobu zamítnout.

Z usnesení Policie ČR, OŘ Praha I, SKPV ze dne 5. 11. 2010, č.j. [REDAKCE] [REDAKCE] soud zjistil, že bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro trestný čin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku v jednočinném souběhu s trestným činem výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se měl dopustit tím, že dne 31. 7. 2010 v době kolem 04:30 hodin v Praze 1, Hybernská 32, v suterénu music baru Mazaný Králíček před barem vedle plně obsazeného tanečního parketu udeřil bez zjevného důvodu rukou zařatou v pěst do středu čela poškozeného J. A. [REDAKCE] čímž mu způsobil tříštivou zlomeninu čelní kosti s posuny, zlomeninu levého očníkového oblouku a nosu, kdy k léčbě těchto zranění byla nezbytná hospitalizace poškozeného a operační zákrok s pracovní neschopností do 3. 11. 2010.

Ze stížnosti soud zjistil, že žalobce podal proti citovanému usnesení dne 9. 12. 2010 stížnost, ve které uvedl, že uvedené jednání nespáchal, v Praze byl naposledy v květnu roku 2008.

Z převedení na jinou práci ze dne 13. 1. 2011 a ze zařazení zaměstnance ze dne 16. 8. 2011 soud zjistil, že Statutární město Ostrava, městská policie oznámila žalobci, že od 27. 12. 2010 bude žalobce převeden k úseku odchyty a útulku do funkce manuálního pracovníka, a to po dobu trestního stíhání, od 17. 1. 2011 bude převeden k úseku strážní služby do funkce strážný I, a to po dobu trestního stíhání a od 23. 8. 2011 bude zařazen k oblasti Přívoz do funkce strážník-okrskář.

Z rozhodnutí Policie ČR, KŘP Moravskoslezského kraje, pracoviště Ostrava ze dne 22. 6. 2011, č.j. [REDAKCE] [REDAKCE] soud zjistil, že bylo rozhodnuto o zajištění zbrojního průkazu žalobce vzhledem k tomu, že proti němu bylo zahájeno trestní stíhání usnesením Policie ČR ze dne 5. 11. 2010 pro úmyslné trestné činy.

Z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 15. 8. 2011, sp. zn. [REDAKCE] [REDAKCE] soud zjistil, že žalobce byl podle § 226 písm. c) trestního řádu zproštěn obžaloby, neboť nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal žalobce. Soud vycházel mimo jiné z údajů o telekomunikačním provozu, ze kterého bylo zjištěno, že žalobce v inkriminovaný den

telefonoval s manželkou, přičemž jeho mobilní telefon byl provozován výlučně v Ostravě. Též bylo zjištěno, že tentýž den vybíral hotovost v Ostravě z bankomatu. Tvzení žalobce, že v inkriminované době byl v Ostravě, potvrdili i svědkové. Poškozený uvedl, že útočníka, který jej napadl, nikdy před tím neviděl. V inkriminované době v baru potkal známou T [redacted] když byl v domácím léčení, prohlížel si na sociální síti facebook fotografie z některých akcí, na kterých se domníval, je zmíněná T [redacted] ačkoliv se poté prokázalo, že se jedná o někoho jiného. Na těchto fotografiích měl být muž, který byl podobný žalobci a poškozený se domníval, že žalobce je muž, který ho napadl. Kamarádka poškozeného T [redacted] poté při svědecké výpovědi vyloučila, že by žalobce byl tím, kdo napadl poškozeného. Ve věci jako svědek vypovídal i zaměstnanec baru, ve kterém došlo k incidentu, který vyloučil, že by to byl žalobce, kdo poškozeného napadl.

Z rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 17. 2. 2002, č.j. [redacted] soud zjistil, že bylo rozvedeno manželství žalobce uzavřené dne 8. 8. 2008, a to podle § 24a zákona o rodině, kdy soud nezjišťoval příčinu rozvratu bezdětného manželství.

Žalobce při své účastnické výpovědi uvedl, že je zaměstnán jako okrskář u městské policie, kdy je v úzkém kontaktu s lidmi, u policie pracuje od roku 1997, bylo složité lidem v okrsku vysvětlovat, proč ho na chvíli zastupoval kolega. Žalobce byl po dobu trestního stíhání přeražen na hůře placené místo, jeho měsíční příjem se snížil o 5.000,- Kč, naopak mu vzrostly výdaje v souvislosti s trestním stíháním, musel si vzít půjčky, finančně i psychicky ho podporovala sestra a otec. Manželka od žalobce odešla s tím, ať si to žalobce vyřeší sám, v mezidobí si našla jiného muže a manželství se rozpadlo. Žalobce má záznam o tom, že byl stíhán pro úmyslný násilný trestný čin, což mu může dost komplikovat život nebo pracovní postup, když bude muset vždy pracně vysvětlovat, že trestní stíhání byl omyl. Vzhledem k tomu, že má státní zkoušku z trestního práva, tak ho překvapilo, že trestní stíhání nezastavila už policie, která měla dostatek informací o tom, kde se žalobce pohyboval, a když i rekognice vyzněla v jeho prospěch. Proto byl nucen předat případ i médiím, což pro něho bylo nepříjemné, neboť musel televizi nechat nakouknout do svého soukromí, ale jen díky tomu se ozval další svědek, jinak by možná soud trval ještě déle. Dodnes mají z něho kolegové legraci a žalobce má stále obavy, aby se stejná věc neopakovala.

Z výzvy k náhradě ze dne 16. 8. 2011 a ze stanoviska žalované ze dne 30. 11. 2011 soud zjistil, že žalobce vyzval dne 16. 8. 2011 žalovanou k zaplacení částky 150.000,- Kč jako náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného trestního stíhání. Žalovaná konstatovala, že v trestním řízení došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, a přiznala žalobci přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 10.000,- Kč.

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle § 5 zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.

Podle § 7 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Podle § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle § 31a odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 téhož ustanovení zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédně k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Po právní stránce posoudil soud předmětnou věc podle § 5 písm. a), § 7 odst. 1, § 8 odst. 1 a § 31a odst. 1, 2 zákona č. 82/1998 Sb., když se žalobce po žalované domáhá náhrady nemajetkové újmy ve výši 140.000,- Kč za nezákonné rozhodnutí o zahájení jeho trestního stíhání. Žalobce u žalované svůj nárok na náhradu nemajetkové újmy uplatnil ve smyslu § 14 odst. 1, 3 odst. zákona č. 82/1998 Sb., kdy požadoval zaplacení 150.000,- Kč, žalovaná mu poskytla plnění ve výši 10.000,- Kč, věc tak může být projednána před soudem (§ 15 odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb.).

V řízení bylo prokázáno, že trestní stíhání žalobce pro trestný čin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1, 3 a pro trestný čin výtržnictví podle § 358 odst. 1 zák. č. 40/2009 Sb. bylo zahájeno usnesením Policie ČR, Obvodní ředitelství Praha I, SKPV ze dne 5. 11. 2010, č.j. [redacted] rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 15. 8. 2011, sp. zn. [redacted] byl žalobce zproštěn obžaloby podle § 226 písm. c) trestního řádu, čímž zároveň došlo ke zrušení usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání žalobce. Usnesení o zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 tr. řádu je nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. v případě, kdy trestní stíhání neskončí pravomocným odsouzením (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 3. 2003, sp. zn. 25Cdo 1487/2001). V daném případě trestní stíhání žalobce neskončilo pravomocným odsouzením, čímž mu vznikl nárok na náhradu škody z titulu vydání nezákonného rozhodnutí dle § 7 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., resp. nárok na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu dle § 31a odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb.

Soud se zabýval dále tím, zda je dostačujícím zadostiučiněním za nemajetkovou újmu způsobenou žalobci nezákonným rozhodnutím konstatování porušení práva nebo zda žalobci náleží zadostiučinění v penězích (§ 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb.). Při stanovení formy či výše zadostiučinění soud vychází především z povahy trestní věci, z délky trestního řízení a následků způsobených trestním řízením v osobnostní sféře žalobce, přičemž přihlédne i k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Kritéria uvedená v § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. se nepoužijí, neboť se týkají výlučně stanovení odškodnění v případě nesprávného úředního postupu spočívajícího v porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě (viz např. rozsudky Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30Cdo 2813/2011 nebo ze dne 21. 8. 2012, sp. zn. 30Cdo 2256/2011).

Žalobce byl stíhán pro podezření ze spáchání trestných činů ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1, 3 a pro trestný čin výtržnictví podle § 358 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, za které bylo možné v případě vydání odsuzujícího rozsudku uložit žalobci trest odnětí svobody v trvání 2 – 8 let. Povaha trestné činnosti (trestný čin proti zdraví a jiná rušení veřejného pořádku), pro kterou byl žalobce stíhán, zpravidla působí společenské odsouzení stíhaného, zvláště pokud se jedná o osobu, která má zabezpečovat místní záležitosti veřejného pořádku a má tak být ostatním občanům příkladem. Žalobce při své účastnické výpovědi (kterou soud hodnotí jako věrohodnou a ani žalovanou nebyla věrohodnost žalobce nijak zpochybněna) uvedl, že o jeho trestním stíhání věděli lidé v jeho okrsku, kde jako městský strážník působil, neboť jeho kolega jim vysvětloval, z jakého důvodu žalobce zastupuje. Je též věrohodné i dobře představitelné tvrzení žalobce, že po jeho návratu k práci okrskáře musel lidem v této oblasti vysvětlovat, proč byl trestně stíhán a získat tak opět důvěru lidí, kterým má poskytovat ochranu. Nebylo prokázáno, zda trestní stíhání žalobce vešlo ve všeobecnou známost, ačkoliv žalobce uvedl, že poté, kdy již v přípravném řízení po rekognici svědkyně uvedla, že žalobce není pachatelem trestné činnosti a státní zástupkyně to stále nebrala v potaz, tak se rozhodl přistoupit k medializaci případu, dvakrát o tom byl pořad v cyklu „Na vlastní oči“ na televizní stanici Prima. O trestním stíhání žalobce tak vědělo zejména jeho nejbližší okolí, tzn. rodina, spolupracovníci, lidé z jeho okrsku a zřejmě i nějací diváci zmíněného televizního pořadu.

Délka trestního řízení, které trvalo od 5. 11. 2010 do 15. 8. 2011, tj. 9 měsíců, byla s ohledem na veškeré rozhodné skutečnosti přiměřená, žalobce ani nepřiměřenou délku trestního řízení nenamítal. Žalobce nebyl vystaven stresu a nejistotě, jak a kdy jeho trestní stíhání skončí, po příliš dlouhou dobu.

Každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého obviněného (nález Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04). Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění „liché“, což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivec obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem (nález Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08). Žalobce

vedl, že na něho trestní stíhání dopadlo nejen psychicky, když v minulosti nebyl nikdy trestně stíhán, ale i v občanském životě, kdy manželka se od něho po třech měsících od zahájení trestního stíhání odstěhovala, což též vedlo k rozpadu jejich manželství. V zaměstnání mu byl jako strážníkovi zajištěn zbrojní průkaz, bez kterého nemohl svou funkci vykonávat a byl přeřazen na místo vrátného, čímž byl připraven i o značnou část příjmu, musel si brát půjčky na zvýšené výdaje spojené s trestním řízením. Kolegové v práci si z něho dodnes dělají legraci, že si odskočil do Prahy a jel tam někoho zmlátit. Pro občany v okrsku zůstane člověkem, který byl obžalován z trestného činu, obnovení vzájemné důvěry a respektu bude trvat několik let.

Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30Cdo 2813/2011). Soud dospěl po zhodnocení veškerých okolností případu k závěru, že konstatování porušení práva není dostačujícím zadostiučiněním za nemajetkovou újmu vzniklou žalobci vydáním nezákonného rozhodnutí, ani plnění žalované ve výši 10.000,- Kč, proto mu přiznal právo na zadostiučinění v penězích v požadované výši 140.000,- Kč, která odpovídá povaze trestné činnosti, pro kterou byl žalobce stíhán, zejména s ohledem na jeho pracovní zařazení strážníka městské policie, důvod pro který byl obžaloby zproštěn, či nezastavení trestního stíhání žalobce již v přípravném řízení, kdy policie již měla k dispozici veškeré důkazy svědčící o tom, že žalobce nemohl trestný čin spáchat a policejní orgán proto zastavení trestního stíhání sám navrhol. Žalobce má též právo na zaplacení požadovaného zákonného úroku z prodlení, který je odůvodněn § 517 odst. 1, 2 o.z. a § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb. (viz stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu České republiky ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, dle kterého má poškozený právo na úrok z prodlení ode dne následujícího po uplynutí lhůty šesti měsíců poté, kdy nárok na náhradu přiměřeného zadostiučinění uplatnil postupem podle § 14 zákona č. 82/1998 Sb. Žalobce svůj nárok u žalované uplatnil dne 16. 8. 2011, šestiměsíční lhůta uplynula dne 16. 2. 2012, žalovaná se do prodlení dostala dne 17. 2. 2012. Lhůtu k plnění stanovil soud odlišně od § 160 odst. 1 o.s.ř. z důvodu nemožnosti rychlejšího provedení platby z technických důvodů (výrok I.).

Ve zbývající části, kterou se žalobce po žalované domáhal zaplacení 7,75 % úroku z prodlení p.a. z částky 140.000,- Kč od 3. 12. 2011 do 16. 2. 2012, soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (výrok II.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 o.s.ř. za použití § 151 odst. 1 o.s.ř., podle něhož účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přizná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě byl zcela úspěšný žalobce, jehož konečnému návrhu bylo v plném rozsahu vyhověno, a proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení v plné výši, a to za náklady právního zastoupení částku 40.381,- Kč, která sestává ze 4 úkonů právní služby po 6.700,- Kč, z paušální náhrady hotových výdajů za 4 úkony právní služby po 300,- Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby soudu a účast na jednání před soudem dne 12. 2. 2013 a dne 24. 6.

2013, vše podle § 6 odst. 1, § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. a), d), g) a § 13 odst. 1, 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif), 10 x 100,- Kč za promeškaný čas za 2 cesty z Brna do Prahy a zpět, náhrady cestovních výdajů ve výši 4.373,- Kč za 2 jízdy k jednání soudu osobním automobilem zn. VOLVO C30, reg. zn. [REDAKCE] při průměrné spotřebě pohonných hmot (NM) 4,4 l /100 km, na trase Brno – Praha a zpět v délce jedné cesty 210 km (celkem 840 km), při vyhláskové ceně motorové nafty ve výši 36,50 Kč/1 litr (§ 13 odst. 1, 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., § 158 zák. č. 262/2006 Sb. a § 4 písm. c) vyhl. č. 472/2012 Sb.) a při sazbě základních náhrad za používání silničních motorových vozidel ve výši 3,60 Kč/1 km (§ 157 odst. 4 písm. b) zák. č. 262/2006 Sb.) a 21 % DPH ve výši 7.008,- Kč a za náklady žalobce spočívající v cestovním za cestu k jednání soudu dne 24. 6. 2013 z Ostravy do Prahy a zpět ve výši 478,- Kč (§ 157 odst. 1 zák. č. 262/2006 Sb.). Jejich zaplacení uložil neúspěšně žalované ve lhůtě patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku (odlišně od § 160 odst. 1 o.s.ř. z důvodu nemožnosti rychlejšího provedení platby z technických důvodů), k rukám zástupce žalobce dle § 149 odst. 1 o.s.ř. (výrok III.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do patnácti dnů ode dne jeho doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2 dvakrát v písemném vyhotovení.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (exekuci).

V Praze dne 24. června 2013

Mgr. Markéta Jirásková, v. r.
s o u d k y n ě

Za správnost vyhotovení:
Zbahnová